

РЕШЕНИЕ

№ 252

гр. Варна, 27.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА в публично заседание на двадесет и шести май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Диана Д. Митева

при участието на секретаря Мая М. Петрова
като разгледа докладваното от Диана Д. Митева Търговско дело № 20213100900742 по описа за 2021 година

да се произнесе взе предвид следното:

Производството се разглежда като ТЪРГОВСКИ СПОР (чл. 365 т.1от ГПК вр. чл. 1 ал.1 т.6 от ТЗ).

Приети са съединени искиове, предявени от **СТ. К. Д.**, ЕГН *****, представляван от неговия баща и законен представител **К. СТ. Д.** ЕГН *****, и двамата от гр. Варна ул. Драва Чехи №2 вх.В ет.1 ап.18 чрез адв. С. (ВАК), служ. адрес гр.Варна бул. Вл. Варненчик № 95 ет.3, ап.8 (с предоставен достъп до електронно дело чрез ЕПЕП) **срещу ДЗИ – Общо застраховане ЕАД** ЕИК 121718407, гр. София, бул. ВИТОША №89 Б, чрез адв. О. (САК), дал съгласие за уведомяване чрез електронни съобщения през ЕПЕП, за заплащане на справедливо **обезщетение по застраховка „гражданска отговорност“** за претърпени вреди от ПТП, причинено на 24.11.2017г в гр. Варна от водач – застрахован с полица № 06117002943306 собственик на л.а. „Мазда 6“ с ДКН РВ 2832 ТА както следва:

1. в размер на 25 500лв за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в болки от телесно увреждане (счупване на долна трета на ляв голям пищял) и психични страдания от изживяното произшествие и лечение в резултат от нараняването (болничен престой, обездвижване, физиотерапии и продължаваща рехабилитация за възстановяване на движенията), емоционален стрес и болезнен спомен от преживяното ПТП и психически дискомфорт поради драстичната принудителна промяна в начина на живот на личността
2. в размер на 56 лв за понесени имуществени вреди, изразяващи се в направени разходи за лечение на фрактурата,

както и обезщетение за забава в размер на законна лихва върху всяка от тези главници, начислена за период от увреждането - 24.11.2017г. за

неимуществените вреди и 30.11.2017г. за имуществени разходи до окончателно изплащане на обезщетенията по посочена банкова сметка на законен представител на пострадалия К. СТ. Д..

Ищецът, чрез пълномощника адв. С. твърди, че на 24.11.2017г., около 16,30ч., в гр. Варна по ул. Подвис в района между бл. 33 и Първа езикова гимназия застрахованият водач управлявал автомобила със скорост, която не била съобразена с повишения риск в района на множество учебни заведения, предни пешеходни пътеки и обозначения със знаци за опасност от внезапна поява на деца. Твърди, че две деца - Стоян, тогава на 7 г. и Светослав на 8г. се движели от едната страната на улицата, а от другата страна срещу тях се движела тяхната баба, която след като се огледала и видяла, че на пътя няма автомобили, ги подканила да пресекат улицата, за да дойдат при нея. Първи тръгнал Стоян, но когато се намирал между двете пътни ленти, внезапно бил блъснат от автомобила, управляван от Петър Цонев, като ударът бил в предния ляв калник. След удара детето паднало на земята и започнало да плаче от уплаха и болка в левия крак. Водачът Цонев спрял автомобила и откарал Стоян и неговата баба в Спешен център към МБАЛ „Света Анна“ - Варна, където било установено счупването на левия му крак (дистална част на тибията, закрито в ляво). Сочи, че това телесно увреждане нарушило здравето и наложило продължителното лечение, първоначално в „Клиника по ортопедия и травматология“ към МБАЛ „Света Анна - Варна“ АД, гр. Варна, където детето престояло до 27.11.2017г. за изследване след поставена гипсова имобилизация, за което била заплатена стойността на използвания за гипсирането на крака материал в размер на 56лв. При изписването му били дадени препоръки за консервативно домашно лечение. Последвали поредица от рехабилитация и 20 физиотерапевтични лечебни процедури и прием на множество медикаменти, като в продължителност на 5-6 месеца кракът е бил изцяло или частично обездвижен, походката е била изкривена и детето е изпитвало болки и затруднения при придвижване в дома си и при излизане навън. Освен болките ищецът е изживял и силен стрес по време на пътния инцидент, като това изживяване се отразило изключително негативно на емоционалното му състояние, той често плачел и вечер не можел да спи. Излагат се и твърдения за болезнени физически и психически изживявания, съпътствали принудителната промяна в обичайния за детето начин на живот: престоят му болнично заведение бил смущаващ и притеснителен като първи такъв в неговия живот; дългото обездвижване прекъснало посещенията на училищни и извънучилищни занимания, през първата му учебна година, дискомфортът от болките и затрудненията при движение съпътствал коледните и новогодишните празници и зимната ваканция, като детето спазвало предписан режим на покой без натоварване, а за ежедневното си битово обслужване се налагало да бъде обгрижвано от своя баща, който ползвал наложителния отпуск за гледане на детето от увреждането му до 19.01.2018г.

Пълномощникът счита, че понесените негативни последици като изтърпени болки и страдания с такъв интензитет и продължителност, както и направените разходи за лечение на телесното увреждане са основание за ангажиране отговорността на застрахователя на гражданската отговорност на виновния за произшествието водач в претендирания размер, но уведоменият с

искане за обезщетяване застраховател е изискал допълнителни доказателства, въпреки посочените протокол за ПТП и постановление за прекратяване на разследването по волята на пострадалия (чл. 343 ал.2 НПК), след което неоснователно на 14.10.21г. е отказал да определи справедлива компенсация за имуществени и неимуществени вреди.

По същество, адв. С. пледира бланкетно за уважаване на искове в цялост, като пояснява доводите в подробни писмени бележки с коментар на установените с показанията на свидетел- очевидец спорни факти по поведението на детето и водача на автомобила, необоснованост на първото заключение от двете технически експертизи и хипотетичните изводи за скоростта на движение, въз основа на които вторият експерт е преценил че причина за ПТП е внезапното пресичане в рамките на опасна за спиране зона на автомобила. Акцентираща върху поведението на водача до възникване на опасната ситуация, като сочи, че скоростта, избрана от него не е била съответна на изискваната повишена бдителност (висока концентрация на деца пешеходци в район на училище в края на учебен ден) и особеностите на познатия за този водач участък от пътя (къси разстояния на огради между две училища и изненадваща за пешеходците поява на автомобили от пресечките на междублокови пространства). Като сочи, че несъобразеното с пътната обстановка управление е поставило водача в положение да не може да спре навреме, моли съда за приеме за установена неговата отговорност и да определи обезщетението, съответно на критериите за справедливост.

Ответното застрахователно дружество, чрез пълномощника си, след пропускане на срока за отговор, оспорва изцяло изложените в исковата молба твърдения за противоправно причиняване на ПТП от безспорно застрахован водач. Оспорва се начина на причиняването на произшествието с поведение на водача на МПС, интензитета и продължителността на твърдените физически болки, продължителността на възстановителния процес и съпътстващи ги психически страдания и пряката им връзка като резултат от застрахователното събитие. Отделно се оспорва определения от ищеца паричен еквивалент, като несъобразен с критериите за справедливо обезщетяване на неимуществени вреди от този характер.

В писмено становище по същество пълномощникът на ответника моли за пълно отхвърляне на недоказаните претенции, като се позовава на заключенията на автоекспертите за липса на техническа възможност за избягване на удар на място между две пешеходни пътеки при движение със скорост значително по-ниска от разрешената и създадена опасност от внезапно и неочаквано за водача навлизане на платното от бягащото дете. Поддържа се и възражение за съпричиняване и неоснователност на обусловената претенция за лихви.

По делото не е депозирано становище на ДСП- Варна, уведомена по реда на чл. 15 ал.6 от ЗЗД за разглеждане на настоящия спор, засягащ права на ненавършил пълнолетие ищец.

Насрещните страни претендират и за определяне и присъждане на разноски по делото, като само ищецът е представил списък по чл. 80 ГПК (л. 129) с посочено предоставено безплатно адвокатско обслужване.

Предварителните въпроси и допустимостта на предявените искове са

били разрешени в нарочно определение №300/23.02.2022г. (л.61), като съдът е констатирал отпадането на възможността за разследване на престъпния характер на причиняване на телесно увреждане при ПТП след прекратяване по изричното настояване на родителите на пострадалото дете. Като отчита целта на предвиденото в процесуалния закон изключение(предпочитане на индивидуалния интерес при значително по-ниска степен на обществената опасност), съдът намира че тази хипотеза може да бъде приравнена на случаите, в които преследването не може да бъде възбудено по смисъла на чл. 124, ал. 5 ГПК и съответно е допустимо да бъде установено самостоятелно от гражданския съд, без да е налице подлежащо на зачитане отричане на вредоносно деяние на конкретно лице.

Правна квалификация на началните твърдения и възраженията на страните, се съдържа в доклада, обявен за окончателен в открито съдебно заседание (л. 108) след допълнението с изрично посочените от ищеца факти относно първоначалното уведомяване на застрахователя към началния проект на съда (л.63-64), с който съдът е предупредил страните за последиците от пропуснатия срок за отговор, ограничили защитата на ответника до оспорване на посочените от пострадалото лице факти и преклудирание на възражения, основани на други твърдения.

Съдът, след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства, заедно и поотделно, и по вътрешно убеждение, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Няма спор между страните относно наличие на валидно застрахователно правоотношение, признато въз основа на регистрирана от ответното дружество полица за задължителна застраховка „Гражданска отговорност" на автомобилистите 06117002943306, валидна до 06.11.2018г. за управление на МПС модел Мазда 6 с рег. № РВ 2832 ТА.

Настъпилото застрахователно събитие ПТП с участие на водач на този автомобил и пострадало дете - пешеходец е протоколирано от контролните органи по реда на чл.125а ЗДвП(л.9). В протоколът са отразени само данни за водача на автомобила и лицата, понесли телесни увреждания, но не конкретно възприетите от контрольора на самото място обстоятелства на местопроизшествието. Няма данни за наложена административна санкция за констатирано нарушение на правила за движение.

Това документиране установява само дадените обяснения от самия водач за мястото и времето на настъпил на 24.11.2017г., около 16,30ч., в района между бл. 33 и Първа езикова гимназия удар между автомобила, движещ се в дясна част по ненаименована улица в посока към ул. Подвис и детето, пресякло платното.

В хода на приключилото без повдигане на обвинение за конкретно нарушение на правилата за движение ДП 488/2017г. по описа на ОД МВР – Варна са съставени удостоверителни документи относно констатираните обективни факти при оглед на местопроизшествие: протокол за оглед и фотоалбум със дигитални снимки (приложени като част от изисканата преписка). Тези документи, съставени на местопроизшествието се ползват с доказателствена сила за обстоятелства, възприети пряко от длъжностно лице

– съставител по отношение на констатираното заварено положение на участвали в инцидента МПС, следите от взаимодействието им, конкретното състояние на пътната инфраструктура и тайните ориентири на мястото (Решение № 24 от 10.03.2011 г. на ВКС по т. д. № 444/2010 г., I т. о., ТК, Решение № 15 от 25.07.2014 г. на ВКС по т. д. № 1506/2013 г., I т. о., ТК, Определение № 870 от 18.11.2013 г. на ВКС по т. д. № 1436/2013 г., I т. о., ТК). Видно от съдържанието на протокола за оглед обаче, местопроизшествието не е било запазено, а посочено от водача, оказал помощ на пострадалото дете за транспортиране до болнично заведение. Непосредствено възприети от длъжностното лице са само особеностите на пътния участък, обозначен като с предупредителни знаци за опасност от внезапно пресичащи деца и предстоящо място за пресичане (знак А-18 и А-19) и хоризонтално маркирана пешеходна пътека преди инцидента. Към тези официални удостоверявания съдът добавя и установените следи по застрахованото МПС, огледано от длъжностните лица няколко часа след произшествието, документираните със снимките: следа от прахово отнемане по преден ляв калник без деформации на детайла.

Това място на ПТП е разпознато категорично и от разпитана по делото свидетелка - очевидец. Бабата на пострадалото дете обяснява, че прибирала внуците си (две момчета и момиченце) от училище „Ангел Кънчев“ (разположено в непосредствена близост до гимназията по протежение на същата улица) като се движели към дома в посока ул. Подвис като група по левия тротоар до пешеходната пътека на ъгъла на гимназията. Там групата се разделила, като тя и внучката преминали по пътеката на десен тротоар, а двете момчета, които вървели след тях изостанали и продължили по широкото пространство от ляво като тичали напред. Според свидетелката, по улицата и тротоара нямало паркирани автомобили (които обичайно спирали там вечер и затова са видими на фотоалбума) и момчетата бягали свободно, а когато тя пресякла улицата се огледала, но не забелязала никакви автомобили. Свидетелката категорично потвърждава, че внукът ѝ решил да дойде при нея на десния тротоар и започнал да пресича тичайки на мястото, обозначено в протокола за оглед по средата между двете пешеходни пътеки в двата края на оградата на гимназията. Едва тогава тя забелязала и приближаващия се по дясната лента на пътя автомобил, появил се изненадващо за тях. Свидетелката заявява, че познавала добре маршрута, поддържала непрестанно контакт с трите деца по време на движението им, но чак когато момчетата решили да пресичат и тя се обърнала към вече засилилия се Стоян, видяла автомобила, който го застигнал и ударил. Бабата потвърждава и че след като детето паднало, автомобилът спрял и шофьорът ги откарал в болницата, където изчакали родителите за да дадат съгласието си за лечението на установеното счупване на крачето му.

При съвкупната преценка на тези показания и удостоверените по изявления на застрахован водач обстоятелства, съдът намира за несъмнено установено място на произшествието така, както е било фиксирано и от разследващите органи и идентифицирано като част от пътна мрежа от вътрешни улици в жилищен район на две учебни заведения, обозначен с множество пешеходни пътеки, една от които отстояща на около 20 м. от мястото на инцидента. Съдът отчита само свидетелските показания,

депозирани непосредствено пред него, доколкото в хода на разследването няма съставени подписани частни документи, които да могат да бъдат противопоставени по обвързващ начин на ищеца или застрахователя. Така с категоричност съдът намира за доказано само предприетото пресичане от бягащо дете напречно на платно в посока от ляво на дясно спрямо движение на автомобил в лява лента на необозначени с хоризонтална маркировка две платна и настъпил контакт между пешеходеца и автомобила с неголям интензитет, съответен само на отнемане на запрашаването ляв преден калник на МПС, достатъчен обаче за травмирането на долна част на левия крак.

Представена е епикриза ИЗ№ 19507/2017г. (л.15) за проведеното лечение в „Клиника по ортопедия и травматология“ към МБАЛ „Света Анна - Варна“ АД, гр. Варна, където детето е престояло от 24.11.2017г до 27.11.2017г., в която е отразена диагностика на фрактура на подбедрица без разместване на фрагменти, извършено обездвижване с гипс и препръки за консервативно домашно лечение без натоварване на крайника за 35 дни.

Тези изходни данни са били интерпретирани допълнително от назначени от съда вещи лица от състав на комплексна експертиза на лекар-травматолог и автоексперт, които също са интерпретирали официално удостоверените от разследващите органи и медицинската документация данни с показанията на свидетелката. Вещите лица са категорични, че увреждането е резултат от директен удар от детайл на МПС(вероятно броня) с вътрешна повърхност на лява подбедрица(л. 91), което съответства на положението на тялото (странично и частично по диагонал) на бягащ пешеходец в момента на съвпадане на траекториите им: десния крайник е бил изнесен назад като носещ, а левия – в крачка напред), като следата непосредствено след фара на левия калник съответства на „забърсване“ на прахоляка вероятно при подпиране с ръка, както е показано на схемата на л. 105. Травматологът убедително обосновава този механизъм на увреждането с лекия резултат от понесения удар – счупен е само големия пищял, но не и паралелния на него от външна страна малък пищял и липсата на други увреждания по десния крак. Вещото лице Г. коментира и вида на фрактурата като линейно счупване без разместване, като резултат от неголямо поето натоварване, съответно на невысока скорост на МПС. Вещото лице Т. потвърждава с прилагане на технически знания, че скоростта не е била повече от 20 км.ч., тъй като тялото не е завъртяно и отхвърлено настрана, но и една много ниска скорост може да генерира енергия достатъчна за увреждане на крайник на детето. В тази част изводите и на двете вещи лица си кореспондират и за съда не остава никакво съмнение, че телесното увреждане е било причинено именно при този контакт на пешеходеца и управлявано от застрахован водач МПС.

Самият механизъм на достигането до удара обаче, и по- конкретно параметрите на движението и маневрите на автомобилиста вещото лице Т. не посочва категорично, като признава, че се е доверил в цялост на протоколираните от разследващите полицаи характеристики на местопроизшествието. Съдът е назначил допълнително повторно заключение, изготвено от в.л. И., който е извършил самостоятелни замервания и е съпоставил разстоянията, фиксирани при огледа с непроменените ориентири на мястото и фотоснимките на обектите. Изводите на това вещо лице, макар и

също да са изведени чрез калкулация, са конкретно обосновани не само с точните измервания, но и с конкретните факти, потвърдени вече от разпитаната в настоящото дело свидетелка относно крайното положение на спрелия при удара автомобил(непосредствено до пътните знаци в началото на ограждението пред портална врата на оградата). Макар да не е било запазено, местопроизшествието е било „възстановено“ по описанието на водача, позиционирал автомобила именно на място, където и свидетелката очевидец го посочва и затова, изведените от така категорично фиксирани крайни данни заключения на това вещо лице, съдът кредитира като резултат от обосновано приложение на специалните му знания за действие на физични закони.

Така съдът установява, че след като групата на пешеходците се е разделила на първата пътека(когато автомобилът още не е бил видим за тях, тъй като не се е намирал още на тази улица, а се е движил по странична пресечка, вероятно откъм вътрешната страна на кварталното пространство на бл. 33, където живеят пътуващите в автомобила Цоневи), бабата и момиченцето са изминали разстоянието от 21.45м до мястото на удара със скорост, по-ниска от тази на бягащите по другия тротоар момчета и затова свидетелката описва невидяна от нея кола, която преминава покрай тях преди да „застигне“ вече бягащото по платното дете до мястото на удара в начало на ограждението. Само такова изпреварващо движение на децата обяснява защо свидетелката е можела да наблюдава без да се обръща назад движението на момчетата на другия тротоар(а дори пред разследващите органи е заявила, че ги е повикала да минат на нейната страна). Посоката на движение на всички е била ориентирана към ул. Подвис и затова при съсредоточено внимание както на бабата, така и на внуците право напред никой от тях не е забелязал автомобила, който е навлязъл от дъното на улицата, преминал е пешеходната пътека и е продължил направо паралелно на посока на движение на пешеходците със скорост която според предположенията на в.л. Т. не надхвърля 20 км/ч, а според в.л. И. е 15 км/ч. Съответно скоростта на бягащото дете, установена от втория експерт на 12,2 км/ч и затова е било „застигнато“ в момента, в който внезапно е променило праволинейното си движение и е навлязло на пътя за да пресече напречно. И двамата автоексперти са категорични, че времето на реакция на водач, при такава опасност не е достатъчно за каквато и да е спасителна маневра, тъй като опасната зона на спиране при тази скорост на МПС (6м. според в.л. И.) надхвърля отстоянието на пешехода при ширина на платното 6м. За съда не остава съмнение, че дори при мигновена реакция на автомобилиста в този случай произшествието не е можело да не настъпи, а ниската интензивност на удара и механизма на покриването на ударилите се тела на детето и колата „в крачка“, категорично сочат, че спирачната система на МПС е сработила и скоростта е намалена до спиране, но детето не е преустановило своя бяг и се е спряло едва при удара в самата кола. Вещото лице И. е изчислило 14.70 км/ч като скорост на движение на МПС, при която зоната на спиране би била достатъчна за предотвратяване на сблъсък в рамките на време за реакция на водача и техническото задействане на спирачната уредба.

Като съобразява и двете заключения(които не се различават съществено по отношение на крайните изводи на автоекспертите) и неоспорената преценка на травматолога, съдът приема, че: водачът Цонев е управлявал

автомобила в късен следобед (около 16.30ч) по улица, граничеща с учебно заведение, по дясно платно след хоризонтално маркирана пешеходна пътека в участък обозначен като зона с повишена опасност от внезапна поява на деца с равномерна скорост (15-20 км.ч.), като горният праг е определен от експертите като единствено възможен според интензитета на удара(при висока скорост тялото на пострадалия би било отхвърлено и завъртяно, а такива данни категорично няма), а долният се налага при математически изчисления на най- високата възможна критична скорост при която с мигновена реакция на водача спирането би настъпило преди засичане на траекторията на пешеходеца). Пострадалото дете е тичало по ляв тротоар паралелно на движението на автомобила в посока към друга също хоризонтално обозначена пешеходна пътека, за която е поставен и предупредителен за водачите знак. Промяната на направлението на движението на детето към десния тротоар, където с по-бавен ход се е движела баба му с друго внуче е настъпила внезапно, като в този момент автомобилът вече е бил в непосредствена близост (на не-повече от 6м.), но въпреки това не е бил възприет като опасност, тъй като и двете групи пешеходци са наблюдавали другата посока на улицата (към пресечката с ул.Подвис), която е била цел на движението им. Детето е навлязло на платното без да се съобрази с приближаващия автомобил. Водачът веднага задействал спирачната уредба и автомобила спрял **непосредствено преди колчетата срещу паркиране на десния тротоар (на приблизително равни разстояния между двете пешеходни пътеки)**. Непосредствено преди спирането му обаче, детето се блъснало в левия преден калник, като при контакта на бронята с вътрешна част на левия, изнесен напред „в крачка“ крак, големия пищял поел удар, причинил линейното счупване на костта. Автоекспертът И. е потвърдил, че макар избраната от водача скорост на движение да е ниска, не е позволявала той да спре преди удара.

В тази насока съдът отчита крайния извод на експерта, който преценява, че само внезапната промяна на посоката на движение на детето (от праволинейна по тротоара към напречно пресичане на платното) е създавало опасната ситуация, а след нейната поява автомобилистът не е можел технически да я избегне при вече избраната от водача скорост над 14.70 км/ч.

При така установените факти, съдът намира претенцията на ищеца за изцяло неоснователна по следните правни съображения:

Покритият риск по задължителна застраховка „гражданска отговорност“ на автомобилистите се очертава с императивното правило на чл. 493 от КЗ като обхваща деликтна отговорност на застрахования за вреди, понесени от трети лица, в това число пешеходци, причинени при използването на моторно превозно средство.

При така установеното поведение на всеки от участниците в ПТП, съдът намира, че елементите на застрахователния риск по чл. 45 ЗЗД, ангажиращи отговорността за покриване на вреди, причинени с поведение на водач, не са убедително доказани. За да възникне гражданската отговорност не е достатъчно само определено поведение на застрахования да е причинило увреждане на трето лице(каквото в случая е безспорно), но в тежест на ищеца по аргумент от чл. 154, ал. 1 ГПК е установяването на противоправност на

действието или бездействието на водача на МПС като обективен елемент от фактическия състав на деликта (доколкото субективния елемент на вината се предполага). За целта съдът отчита правилата на специалния ЗДвП, като конкретно описаните от страните действия изискват прилагане на общите правила за управление с повишено внимание и предпазливост към уязвими участници (деца, пешеходци), при което не се създава опасност за живота и здравето на хората (чл. 5 ал. 1 т.1 и ал. 2 т.1, чл. 116 и 117 ЗДвп), задълженията на водачите да избират на скорост, съобразена с конкретните пътни условия при движение в населено място (чл. 20 ал.1 и 2 ЗДвп), както и особените правила за движение на пешеходци, налагащи да се съобразяват с приближаващите се превозни средства и с тяхната скорост на движение при навлизане на пътно платно извън пешеходна пътека (чл. 32 ал.2, чл. 113 ал.2 вр. ал.1 т.1 ЗДвп), и да се движат по тротоара без да навлизат внезапно на платното за движение (чл. 114 ЗДвп). Доколкото място на произшествието попада в жилищна зона, приложими са и особени правила, допускащи движение на пешеходците по пътя и ползването на платно от децата за игра, без ненужно да пречат на движението на превозните средства, за които се изисква движение с намалена скорост до 20 km/h, без да се създава опасност за пешеходците (чл. 62 ЗДвП). В настоящия спор съдът не намира водачът на автомобила да е нарушил която и да е от тези забрани и предупреждения, като скоростта му от 15 км/ч., установена в най-неизгодните за него допускания при изчисленията на вещите лица не може да се квалифицира като неподходяща дори и за участък, изискващ повишено внимание. Водачът е преминал безопасно през първата пешеходна пътека, достигнал е до знак, предупреждаващ наличие на следваща такава, като само по себе си движението на пешеходците от двете страни на тротоарите не е изисквало допълнително намаляване на тази принципно доста ниска скорост до такава, която да намали спирачния път и опасната зона до разстояние по-малко от ширината на самото платно. Не може да се приеме, че всяко движение, което надхвърля скорост на тичащо дете (12 км/ч) е противоправно в зоните обозначени като повишена опасност. Напротив, такова тълкуване би обезсмислило изобщо употребата на МПС в райони на учебни заведения и би приравнила отговорността, покрита от застрахователя на такава за вредоносни събития, а не за поведение на делинквент. В случая съдът не намира за доказано неправомерно несъобразяване на водача с потенциална опасност на бягащо в направление към предстояща пешеходна пътека дете, напротив скорост от 15 км.ч. е съвсем адекватна на пътната обстановка (според критериите на ТР № 28 на ОС на ВС по нак. дело № 10/1984 г., възприемани и в трайната практика на граждански съдилища - Решение № 60127 от 17.11.2021 г. на ВКС по т. д. № 1145/2020 г., II т. о., ТК, Решение № 60119 от 8.11.2021 г. на ВКС по т. д. № 1449/2020 г., II т. о., ТК, Определение № 191 от 26.03.2019 г. на ВКС по т. д. № 2472/2018 г., II т. о., ТК). Признатото от свидетелката обстоятелство на изненада: децата не са дошли при нея когато ги е повикала и се е огледала (според съда при преминаване по първата пешеходна пътека), а Стоян е притичал към десния тротоар по-късно, като тя вече е вървяла там и едновременно е възприела както преминаващия покрай нея автомобил, така и вече бягащото дете, категорично сочи, че промяна на поведението на детето е внезапна и не е била проявена по-рано по начин, който да е изисквал и от водача допълнително да намалява ниската си

скорост на движение с още един км/ч за да достигне до безопасен при нововъзникнала опасност размер.

Когато няма неправомерно поведение на водача преди пораждаването на непосредствената опасност, а след нея поведението на автомобилиста обективно не може да промени вредоносния резултат, той не следва да носи гражданска отговорност. Липсва противоправно поведение у водача на автомобила, поради което пряката отговорност на неговия застраховател не може да бъде ангажирана.

При тази констатация не се налага изследване на останалите безспорни обстоятелства (причинената вреда) и спорни факти относно размерите на справедливите обезщетения за негативния резултат, настъпил като последица от ПТП, причинено изцяло от обективно противоправно поведение на самия пострадал пешеходец.

При направения извод за основателност на предявения иск с правно основание чл. 493 от КЗ, основателна се явява и акцесорната претенция за присъждане на законна лихва върху главниците, като лихва, дължима от застрахованото лице.

Съответно на този резултат, съдът разпределя и **отговорността за разноските** по делото:

Ответникът е претендирал заплащане на разноски, но до приключване на спора не е представил никакви доказателства за направени разходи за заплащане на адвокатска услуга. По делото няма и несъбрани авансирани от бюджета разходи или невнесени такси. Затова и няма основание за определяне на каквито и да било задължения за компенсиране на разноски по това дело.

По гореизложените съображения и на осн. чл.235 ГПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ исковите, предявени от **СТ. К. Д.**, ЕГН *****, представляван от неговия баща и законен представител **К. СТ. Д.** ЕГН *****, и двамата от гр. Варна ул. Драва Чехи №2 вх.В ет.1 ап.18 **срещу ДЗИ – Общо застраховане ЕАД** ЕИК 121718407, гр. София, бул. ВИТОША №89 Б за заплащане на справедливо **обезщетение по застраховка „гражданска отговорност“** за претърпени вреди от ПТП, причинено на 24.11.2017г в гр. Варна от водач – застрахован с полица № 06117002943306 собственик на л.а. „Мазда 6“ с ДКН РВ 2832 ТА както следва:

1.в размер на 25 500лв за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в болки от телесно увреждане (счупване на долна трета на ляв голям пищял) и психични страдания от изживяното произшествие и лечение в резултат от нараняването (болничен престой, обездвижване, физиотерапии и продължаваща рехабилитация за възстановяване на движенията), емоционален стрес и болезнен спомен от преживяното ПТП и психически

дискомфорт поради драстичната принудителна промяна в начина на живот на личността

2.в размер на 56 лв за понесени имуществени вреди, изразяващи се в направени разходи за лечение на фрактурата,

както и обезщетение за забава в размер на законна лихва върху всяка от тези главници, начислена за период от увреждането - 24.11.2017г. за неимуществените вреди и 30.11.2017г. за имуществени разходи до окончателно изплащане на обезщетенията по банкова сметка на законен представител на пострадалия.

Разноски не се определят.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Варненски апелативен съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните (чрез пълномощниците им) със съобщение образец № 11 от Наредба №7, изпратено на електронните адреси, обявени по делото, на ответника чрез ЕПЕП, на ДСП чрез ССЕВ, а на адв. С. с указание за потвърждаване на връчването и предупреждение за последиците, указани в определение № 300/23.02.22г.

Да се обяви в регистъра по чл. 235 ал.5 ГПК, на осн. чл. 273 от ГПК.

Съдия при Окръжен съд – Варна: _____